

"500 yıllık Türk-Yahudi dostluk ve kardeşliği"ni yeniden değerlendirirken

MARC DAVID BAER

Yahudiler, 1923'te devlet memuriyetlerinden ihraç edilmeleriyle başlayan ve 1943'te Varlık Vergisini ödeyemeyenlerin tutuklanmasıyla doruk noktasına varan bir süreç içinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yirmi yılında uygulanan Türkleştirme politikalarından zarar gördüler ve bu nedenle İsrail devleti kurulduktan (1948) hemen sonra Türkiye Yahudilerinin yüzde yetmişini oraya göç etti. Son on yılda Türkiye Yahudileri hakkında hem Türkiye'de hem de dışarıda çok şey yazıldı. Buna rağmen hiçbir bilimsel çalışma, söz konusu tarihin olumsuz yönlerini ortaya çıkaracak bir eleştirel bakışla yaklaşmadı konuya. Bu işle ciddi bir şekilde ilgilenen araştırmacılar tarafından çoktan benimsenmiş olması gereken bu yaklaşım sonunda Rifat Bali'nin *Cumhuriyet Yıllarında Türkiye Yahudileri: Bir Türkleştirme Serüveni, 1923-1945* adlı kitabıyla ortaya kondu. Kitap, literatürdeki söz konusu eleştirel yaklaşım eksikliğini kapamaya yönelik bir çalışmadır.

1990'larda, Türkiye Yahudilerinin tarihiyle ilgili araştırmalarda hem nicelik hem de nitelik bakımından büyük bir ilerleme yaşandı. ABD'de yapılan çalışmalar açısından sonuç, "Osmanlı egemenliğinde yaşayan Yahudi cemaatini anlama yolunda son derece büyük bir adım"ın atılmış olmasıydı (Daniel Goffman, "The Quincentennial of 1492 and Ottoman-Jewish Studies: A Review Essay" [1492'nin 500. Yıldönümü ve Osmanlı-Yahudi Araştırmaları: Bir Değerlendirme], *Sofar*, cilt 11, sayı 4, yaz 1993, s. 60). 90'larda İngilizce olarak yayımlanan çalışmalarda ele alınan konular özellikle cemaat liderliği, liderlerle devlet arasındaki ilişkiler, cemaat içi yönetim, örgütler, kurumlar, dinî ve kültürel gelişmelerdi. Bu çalışmalarda Osmanlılar,

Rifat N. Bali
*Cumhuriyet Yıllarında Türkiye Yahudileri:
Bir Türkleştirme Serüveni, 1923-1945*
İletişim Yayınları, 1999, 604 s.

Türkler ve Yahudiler arasındaki ilişkilerin olumlu yönleri vurgulanıyordu ve çarpıcı olan bir şey varsa o da olumsuz yönlerden nadiren söz açılmasıydı.

Türkiye'deki araştırmalar için de aynı şey geçerli. 1989'da Türkiye Yahudi cemaatinin yöneticileri ve önde gelen üyeleri, İspanya Yahudilerinin Osmanlı Devleti'ne gelişinin yıldönümünü kutlamak ve hem Türkiye'ye hem de dışarıya Osmanlılarla Türklerin Yahudilere gösterdikleri "hoşgörü"nü ilan etmek amacıyla 500. Yıl Vakfını kurdular. 1992'de yıldönümü kutlamaları çerçevesinde "500 yıllık Türk-Yahudi dostluğu" tezini yaymayı açıkça amaç edinmiş pek çok monografi ve derleme ya-

Yirmi kur'a ihtiyatlarla birlikte askere alınan Yahudiler. En arka sırada Samuel Franko ve kardeşleri. (Yakup Franko koleksiyonu)

yımlandı. Örneğin, İstanbul'daki hahambaşlığın resmî tarihçisi Naim Güleriyüz, "1492'de İspanya'dan kovulan Yahudilerin Türk topraklarında 500 yıldır huzur içinde yaşıyor olmalarını kutlamak" amacıyla bir Türkçe kitap çıkardı, bir de İngilizce olarak verdiği bir konferansı yayımladı (*Türk Yahudileri Tarihi: 20. yüzyılın başına kadar*, Gözlem Yayıncılık, 1993; "The History of the Turkish Jews" [Türkiye Yahudileri Tarihi], Rekor Ofset, 1992). Güleriyüz, Türkleri, "Yahudilere olağanüstü bir kabul ve hoşgörü ruhuyla" yaklaştıkları için yüceltirken karakteristik bir yaklaşımı ortaya koyuyor.

Aslında bu yeni bir yaklaşım değil. Türkiye Yahudileri öteden beri, Osmanlılar ve Türklerle olan ilişkilerinin olumlu yönlerini vurgularlar. Buna en iyi örnek, Avram Galanti'nin sıkça alıntı yapılan çalışmaları, özellikle de, 1928'de Türkçe olarak basılan *Türkler ve Yahudiler*'dir. (Galanti 1932'de bu kitabın Fransızcasını da yayımlar; ikinci Türkçe baskısı 1947'de Tan Matbaası, üçüncü baskısı ise 1995'te Gözlem Yayıncılık tarafından yapılır). Kitap, Elza Niye-go cinayeti üzerine Yahudilerin daha önce eşî benzeri görülmemiş protesto gösterileri gerçekleştirmelerinin ardından yayımlanır. Kitabın çıkışı aynı zamanda, Yahudilerin İspanya'ya bağlılık yeminlerini içeren bir telgraf yolladıkları iddiasının hemen sonrasına ve Yahudileri toplum içinde Türkçe konuşmaya zorlayan, zaman zaman şiddet de içeren bir kampanya sırasına denk düşer. Türk kamuoyu muhtemelen, Yahudilerin Cumhuriyete bağlı olduklarını düşünmekteydi, Galanti de bunun aslında böyle olmadığını göstermeyi amaçlıyordu. Ayrıca, Osmanlıların ve Türklerin Yahudilerle paylaştıkları 500 yıllık tarihin hem barışçıl hem de her iki taraf için faydalı bir dönem olduğunu kanıtla-

mak istiyordu. Galanti'nin neden böyle bir tez geliştirmeye çalıştığı, içinde bulunduğu ortama bakıldığında anlaşılır gözüküyor.

Yakın zamana kadar hiçbir Türkiyeli Yahudi, Türk-Yahudi ilişkilerinin karanlık yönlerini incelememişti. Ama son birkaç yılda, kısmen "hoşgörü" tezinin yayılmasına bir tepki olarak bazı Türkiyeli Yahudiler, İngilizce olarak yayımlanmış hiçbir çalışmayla kıyaslanamayacak kadar eleştirel ve revizyonist çalışmalar yayımladılar (Avner Levi, *Türkiye Cumhuriyeti'nde Yahudiler: Hukuki ve Siyasal Durumları*, yay. haz. Rifat N. Bali, İletişim Yayınları, 1996; Eli Şaul, *Balat'tan Bat-Yam'a*, yay. haz. Rifat N. Bali ve Birsen Talay, İletişim Yayınları, 1999; her iki yazar da İsrail'e göç eden Türkiyeli Yahudilerdendir). Söz konusu yazarların en önemlisi, bağımsız bir araştırmacı olan Rifat N. Bali'dir.

Cumhuriyet Yıllarında Türkiye Yahudileri: Bir Türkleştirme Serüveni, 1923-1945, Türkiye Yahudilerinin tarihiyle ilgili tüketici bir araştırma içeren en önemli revizyonist çalışmadır. Bali, Türkiyeli Yahudilerin birkaç istisna dışında, anılarında hep geçmişlerini sterilize ettiklerini ve Yahudi-karşıtı sert uygulamaları "unuttuklarını" iddia ediyor. Bali'yi yazmaya başlamaya iten neden, cemaat liderlerinin yazdıklarının ve yaptıkları kamu açıklamalarının, hem kendisinin hem de diğer Yahudilerin yaşadıklarıyla nasıl tamü tamüne zat durduğunun farkına varması oluyor.

Çalışma, Bali'nin kendi kendini finanse ederek yıllarca Ortadoğu'da, Avrupa'da ve ABD'deki arşiv ve kütüphanelerde yaptığı araştırmaların ürünü. Bali ayrıca söz konusu dönemi yaşamış olan cemaat liderleri vb. ile röportajlar yapmış. Türkiye'ye ve Filistin'in manda dönemine ait pek çok resmî istatistikten ve Türk kanunname dosyalarından; ABD, Avrupa ve Ortadoğu Yahudi cemaatlerinin gazete, dergi ve yıllık raporlarından; ayrıca düzinelerce Türkçe gazete ve dergiden yararlanmış. Yahudilerin dönemin mizah dergilerinde nasıl yansıtıldığını derinlemesine incelemiş. Bali ayrıca kelimenin gerçek anlamıyla her taşın arkasına bakmış: Bu çalışma için bilgi toplamak üzere Arnavutköy Yahudi me-

Varlık Vergisini ödeyemeyen mükelleflerden birinin ev eşyası açık artırma ile satılıyor. Alıcılar satışa sunulan halıları inceliyor. (Milletler arşivi)

zarlığındaki yazıtları tespit etmiş, temizlemiş ve okumuş.

Yazarın ana amacı, Yahudilerin, iktidardaki Cumhuriyet Halk Partisiyle olan ilişkilerini araştırmak, kamuoyunun Yahudileri nasıl alımladığını ve Cumhuriyetin ilk yirmi yılındaki kültürel ve ekonomik Türkleştirme uygulamalarının Yahudileri nasıl etkilediğini incelemek. Sonuçta ortaya çıkan metin, söz konusu döneme ait resmî ve popüler bir antisemitizmin varlığına işaret ediyor; Türkiye'nin II. Dünya Savaşı sırasındaki politikalarıyla bazı Yahudilerin kurtulduğunu ama çok daha fazlasının zarar gördüğünü ortaya koyuyor; yerel yöneticilerin 1942 tarihli Varlık Vergisini ayrımcı bir biçimde gayrimüslimlere karşı uyguladığını inandırıcı bir şekilde kanıtıyor ve devlet politikalarının Yahudileri kamusal alandan nasıl sistematik olarak dışladığını gösteriyor.

Kitap, dört bölümden oluşuyor. Birinci bölümde, Lozan Antlaşmasından (1923) Onuncu Yıl Marşına (1933) kadar olan dönem inceleniyor; bu bölümün ana ekse-

ninde kültürel ve ekonomik Türkleştirme yer alıyor. Bali burada, toplum içinde Türkçe konuşulmasına yönelik uygulamaların, Müslümanlar ile Yahudileri nasıl şiddet içeren ilişkilere yönelttiğini ve Yahudi okullarını Türkleştirme çabalarının nasıl gizli okulların açılmasına, sinagogların polis tarafından basılıp İbranice kitaplara el konmasına neden olduğunu anlatıyor. İkinci bölüm, Trakya Olaylarından (1934) Atatürk'ün ölümüne kadar olan dönemi kapsıyor. Trakya Olaylarının arkasında genellikle Türkiye'nin Nazi Almanya'sıyla olan yakın ilişkisi aransa da Bali'ye göre olayları kışkırtanlar yabancı güçler değildi. Bali Trakya Olaylarının, potansiyel bir beşinci kol olarak görülen Yahudileri Bulgaristan ve Yunanistan sınırlarındaki hassas bölgeden çıkarmaya yönelik uzun vadeli bir hükümet planının parçası olduğu yolunda belgeler sunuyor (bu tez ilk olarak Ayhan Aktar tarafından öne sürülmüştü: "Trakya Yahudi Olaylarını Doğru Yorumlamak", *Tarih ve Toplum*, sayı 155, Kasım 1996).

Üçüncü bölümde, Millî Şef dönemi ve II. Dünya Savaşı yılları ele alınıyor. Bu, kitabın en önemli bölümü, çünkü Bali burada hoşgörü tezinin temel dayanaklarından birine, Türklerin zor durumda olan Yahudilere yardım etme geleneğinin bir devamı olarak savaş sırasında pek çok Yahudiyi kurtardıkları iddiasına karşı çıkıyor. Nitekim, Bali'nin araştırması, Türkiye'nin 1933'te ülkeye göç etmek isteyen Alman Yahudilerine izin vermediğini ortaya koyuyor. Sadece, İstanbul Üniversitesinde çalışabilecek olan Yahudiler ülkeye alınıyor. 1938'de çıkarılan bir yasayla, gidecekleri yerler için vizesi bulunmayan yabancıların transit geçiş amacıyla Türkiye'ye girmeleri yasaklanıyor ve yine 1938'de kabul edilen bir yasa, "Türk ırkına mensup" olmayanların ikamet izni almalarına engel oluyor. 1938 ve 1939'da Türk resmî makamları, Yahudi mülteci kabul edilmeyeceğini açık bir şekilde beyan ediyor: Türk konsoloslukları Alman, Macar, İtalyan ya da Rumun pasaportlu Yahudilere -eğer Türkiye'ye bir "yardım"ları dokunmayacaksa- vize verilmemesi yönünde talimat alıyorlar. Bazı konsolosluk memurlarının kurtarmayı başardığı Yahudiler oluyor, ama Alman işgali altındaki Fransa'da bulunan çok daha fazla sayıda Yahudi, Türk hükümeti tarafından vatandaşlıkları iptal edilmiş ya da pasaportları yenilenmemiş olduğu için ölüm kamplarına gönderiliyor.

Bali, 1941'deki Struma olayını da anlatıyor. Struma, Romanyalı Yahudileri taşıyan ve içinde yaklaşık 800 yolcu bulunan bir mülteci gemisiydi. Struma'nın yolcuları İstanbul'dan kara yoluyla Filistin'e gitmek istiyorlardı, ama gemi bir römorkörle açık denize geri götürülüp bırakıldı ve burada bir torpille isabet alıp batı. Struma'dan sadece tek bir kişi kurtuldu. (Gemide bulunanlar arasında Standard Oil'in Romanya'daki müdürü ve ailesi de vardı; onları kurtarmak için Vehbi Koç araya girmişti. Özyaşamöyküsünden öğrendiğimize göre Koç, Nazi Almanya'sıyla ticaret yaptığı için İngiltere tarafından kara listeye alınır, ama Standard Oil müdürünü kurtarmak amacıyla araya girince listeden çıkarılır.) Bali, aynı yıl yirmi kur'a ihtiyatın askere alınması olayını da ayrıntılı bir biçimde irdeliyor. Gayrimüslim erkekler gönderildikleri top-

lama kamplarında taş kırmakta ve yol yapmaktadırlar; bağlarında bulunan Müslüman askerler onlara İstanbul'u da ailelerini de bir daha göremeyeceklerini, kazdıkları çukurların ise mezarları olacağını söylemektedir. Kampa gönderilenlerin pek çoğu kötü koşullar nedeniyle ölür.

Bali, bir sonraki yıl çıkarılacak olan Varlık Vergisi konusunda ise, hükümetin ve Cumhuriyet Halk Partisinin önde gelenlerinin yaptıkları konuşmalara dayanarak bir iddiada bulunuyor ve vergiyi ödemeyenler arasından sadece gayrimüslimlerin cezalandırılması nedeniyle ortada ayrımcı bir uygulama olduğunu söylüyor. O dönemde pek çok kişi bunun bir "Kan Vergisi" olduğunu iddia ediyordu: Gayrimüslimler geçmişte Türkler gibi kanlarını akıtmamışlar ve Türklerin sırtından zengin olmuşlardı. Başka bir görüşe göre ise hükümet söz konusu gidişatı engellemek için Yahudi vurgunculuğuna ve istifçiliğine bir son vermek zorundaydı. Dönemin başbakanı Şükrü Saracoğlu verginin, "bu memleket tarafından gösterilen misafirperverlikten faydalanarak zengin oldukları halde" savaş yıllarında üzerlerine düşeni yapmaktan kaçınanlara "bütün şiddetiyle" uygulanacağını söylüyordu. Yine Saracoğlu'na göre, Varlık Vergisi "bize ekonomik bağımsızlığımızı kazandıracak bir fırsat"tı: "Piyasamıza egemen olan yabancıları [gayrimüslimleri] böylece ortadan kaldıracak, Türk piyasasını Türklere vereceğiz."

KARIZATÜR

Mühendis - Aferin Beherreci, taşları güzel tanzim etmişsin Beher - Ezbette peş, İstanbul'a teslimiydimi..

Yahudiler yirmi kur'a ihtiyatlar olayından ve Varlık Vergisinden sonra eğer bir de Almanya Türkiye'yi işgal ederse başlarına çok daha büyük felaketler geleceğini düşünüyorlardı. Cemaati yok etmek üzere İstanbul ve İzmir'deki belli başlı Yahudi mahallelerinde büyük fırınlar hazırlandığına dair söylentiler çıkmıştı. Her ne kadar bu söylentilerin sonradan asılsız olduğu anlaşılrsa da, o dönemde pek çok Yahudinin bu tür şeylere inanmış olması, bu insanların Türk makamları karşısında duydukları korkuyu ve güvensizliği ortaya koyar.

Dördüncü bölümde, Cumhuriyetin Türk yurttaşları yaratmayı amaçlayan toplum tasarısı ve bu tasarının önüne çıkan engeller ele alınıyor. Bali'ye göre, devlet, yurttaşlarını din esasına göre ayırdığı ve pek çok kişi "Türk"ü Müslümanla bir tuttuğu için gayrimüslimleri Türk yurttaşları yapma çabaları başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ayrıca, ekonomiyi gayrimüslimlerden "kurtarıp" bir Türk burjuvazisi yaratarak "ikinci bir Kurtuluş Savaşı" kazanma hedefi de eşit yurttaşlar yaratma tasarısının bütüncül bir biçimde gerçekleştirilmesinin önünde bir engel oluşturuyordu. Sakıp Sabancı bu durumu, "bir zamanlar Türkiye'deki işleri İshak'lar, Salamon'lar [Yahudiler] yapıyordu. Şimdi bu değişti" sözleriyle kısa, öz ve doğru bir biçimde ifade etmiştir.

Bali aynı zamanda söz konusu bütünleşmenin gerçekleşmemesinin nedenleri arasında, Yahudilerin tavır ve davranışlarına, özellikle de Fransızca ve İspanyolca konuşmakta ısrar etmelerine yer veriyor. Türklerin büyük bir bölümü için, Yahudilerin neden Fransızca ve İspanyolca yerine Türkçe konuşmadıklarını anlamak güçtü. Bali, cemaati liderlerinin etkin çabalarına ve sinagoglarda her yeni yıl töreninde Türkçe konuşulacağına dair kitlesel olarak ant içilmesine rağmen Yahudilerin yine de bütünleşmeye hevesli olmadıklarını iddia ediyor. Zaten gazeteler tarafından oluşturulan Yahudi-karşıtı kamuoyu, onları olabilecek en grotesk biçimlerde yansıtan mizah dergileri ve ağır aksanlı Türkçeleri nedeniyle hem halk arasında hem de basında sürekli olarak aşağılanmakta olmaları söz konusu çabalara sekte vuruyordu.

Bali'nin irdelediği diğer bir engel de, Türkiye Yahudi cemaati yöneticilerinin, atalarının 1492'de Osmanlılar tarafından nasıl hoş karşılanmış olduklarına vurgu yaparak Yahudilerin hem Osmanlılara hem de Türklere sonsuz bir şükran borcu olduğunda ısrar etmeleridir. Burada paradoksal olan şey, Yahudilerin yabancı oldukları ve misafir konumunda bulduklarına bu denli vurgu yapılmasının, toplumun onları gerçekten de yabancı addetmesini ve Türkçe konuşmadıkları için nankörlükle suçlanmalarını kolaylaştırmasıdır.

Kitapta, Yahudilerin, Türkiye'ye olan bağlılıklarını kanıtlayabilmek için kamu kuruluşlarına para toplayışları da anlatılıyor. Yahudiler basında, söz konusu bağışları, ulusa olan bağlılıklarından değil de kendi maddi çıkarları için yapmakla suçlanıyorlardı. Yahudilerin, gerçek yurtseverlik duyguları geliştirmekten âciz oldukları düşünülüyor ve Cumhuriyet bayramlarını da sadece, Türk bayrakları satarak para kazanılacak birer fırsat olarak kutlamakla suçlanıyorlardı.

Bali'ye göre, iktidardaki Cumhuriyet Halk Partisinin gayrimüslimlere bakışı, devletin toplum tasarısının başarıya ulaşmasını engelliyordu. 1944 tarihli bir parti raporundan yapılan alıntıda gayrimüslimlerin toplumla bütünleşmedikleri, kendi dillerini konuştukları, Cumhuriyetin kurulmasında hiç pay sahibi olmadıkları, yabancı güçlerin çıkarlarına hizmet ettikleri ve Türkiye'ye hiçbir zaman bağlılık göstermedikleri iddia ediliyor. Raporda, Yahudi nüfusunun büyümesine izin verilmemesi hatta azaltılması, göçün kolaylaştırılması ve Yahudilerin Türk ekonomisinin önemli alanlarından uzaklaştırılması öngörülüyor.

Rıfat Bali'nin bu çalışması, Türkiye Yahudilerini tüm çeşitliliğiyle göstermesi açısından da önem taşıyor. Sonuçta Yahudilerin hepsi de Türkleştirme politikalarını savunmuyordu. Örneğin cemaat liderleri de dahil olmak üzere pek çok Yahudi Türkiye'den göçmüş ve Türkleştirme politikalarına destek veren liderlerin üzerine yine cemaatin kendi üyeleri tarafından hücum edildiği dönemler olmuştu.

Kitabın sorunlu yönlerine gelince: Bali'nin ele aldığı konuyu fazlaca tek ta-

raflı anlattığını, dolayısıyla başkalarını suçlarken aynı tuzaga kendisinin de düştüğünü söylemek mümkün. Bali, Gülerüz gibi diğer Türkiyeli Yahudileri, savunmacı tarihler yazmakla eleştiriyor ama kendisi de Cumhuriyetin ilk yıllarında Türkiyeli Yahudiler için yaşamın ne kadar kötü olduğu konusunda verdiği sayısız örnekle okuyucuların üstüne kıyasıya yüklenerek başka bir uça yer alıyor. Türk başhahamlığının tarihçisi Gülerüz'ün yazdığı tarih ile bağimsiz bir araştırmacı olan Bali'nin çalışmasını yan yana koyan bir okuyucu, bu yazarların, Türk devlet politikalarını ve Türklerin Yahudilerle olan ilişkilerini övmenin ya da yermenin ötesine geçen daha karmaşık bir anlatının peşinde olmadıklarını kaygıyla görecektir. Bali, bazı hükümet kararlarının bağlamını veriyor, ama kendini 500. Yıl Vakfının iddialarını bertaraf etmeye o kadar adanmış ki kitap sürekli olarak çeşitli Yahudi-karşıtı eylemler arasında salınıyor. Her şeye rağmen artık yol bir kere açıldığına göre, bu konuda bundan sonra yapılacak çalışmaların, şimdiye kadar hâkim olan savunmacı anlayışla, burada değerlendirdiğimiz, ağırlıklı olarak olumsuzluklar üzerinde duran yaklaşım arasında bir denge tutturmakta daha başarılı olabileceğini umabiliriz.

Bu arada Bali, Türkleştirme politikalarının Ermenileri, Rumları ve Kürtleri nasıl etkilediğine pek yer vermiyor. Türk devletinin Yahudilere karşı tutumunun arkasındaki nedenleri anlayabilmek için, diğer gayrimüslimlere ve Türk olmayan halklara nasıl davranıldığına da bakmak lazım.

Bütün bu kusurlara rağmen, yine de Bali amacına ulaşmış durumda. Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Yahudilerin yaşadıkları olumsuzluklar hakkında öyle büyük bir bilgi-belge toplama ortaya çıkarıyor, iddiasını dönemin öyle grotesk siyasi karikatürleri ve taşı gedigine koyan kişisel anekdotlarıyla, Türk makamlarının ve gazetelelerinin insanın kanını donduran açıklamalarından yapılan öyle alıntılarla destekliyor ki, bu kitabı Türkiye Yahudilerinin kaderi hakkında olumsuz bir bakış açısına sahip olmadan ve daha farklı iddialarda bulunanlara kuşkuyla yaklaşmadan okumak pek mümkün gözüküyor. ♦

İngilizceden çeviren AYŞE OZIL

BEYAZ BALINA YAYINLARI

AĞLIK
R. BRADBURY • N. KAUFMAN • J. ARTHUR
S. SMITH • P. ERNST • E. VLCEK • G. THOMAS
R. WORMSER • R. TIMPERLEY
çev. S. HALİT KAKINÇ

OLUM ŞAYOSU
BENOIT BECKER / çev. AFİP YEZARİ

ŞEYTANDAN KAÇIŞ
HERSHEL SMITH / çev. NAZ O. KAYGI

ALEMDAR MAH TİCARETHANE SK. FETHİ HAN
NO:33/A-B KAT:1 SULTANAHMET/İSTANBUL
TEL: (0212) 513 86 25 - FAX: (0212) 512 08 49

KORKU

ANI